

Nr 314.

Av herr **Lindblom m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till vägtrafikförordning m. m.

I 3 § 1 mom. förslaget till vägtrafikförordning föreskrives, att bil obligatoriskt skall vara försedd med körriktningsvisare. 1944 års trafikförfattningssakkunniga hade för sin del efter ingående undersökning kommit till det resultatet, att en sådan obligatorisk föreskrift ej borde intagas i förordningen.

I skrivelse till statsrådet och chefen för kommunikationsdepartementet den 9 november 1949 gjorde sig samtliga större motor- och biltransportorganisationer till tolk för samma uppfattning och föreslogo, att Kungl. Maj:t ej skulle frånga trafikförfattningssakkunnigas förslag.

Det avgörande skälet mot sådana bestämmelser är, att körriktningsvisarna tekniskt sett ännu inte äro av tillräckligt tillförlitlig konstruktion. Det händer sålunda ofta, särskilt i kyla, att visarna haka upp sig eller att blinkljus ej fungera. Detta kan leda till besvärliga komplikationer i vad det gäller både trafiksäkerheten och den kontinuerliga driften av motorfordonen.

I förstnämnda hänseende blir lätt följderna av en obligatorisk föreskrift, att bilförarna helt lita till körriktningsvisarna, trots bestämmelsen i 50 § 4 mom. att avgivande av tecken eller signal icke fritager föraren från skyldighet att förvissa sig om att hans tillämnade färdssätt icke innebär fara för andra vägtrafikanter.

Beträffande den senare frågan kunna betydande kostnader uppstå för bilägarna med hänsyn till att bilarna ej kunna begagnas, då körriktningsvisarna ej fungera och äro under reparation. Det framhålles visserligen i motiveringen till Kungl. Maj:ts förslag, att det normalt ej torde böra ifrågakomma, att bilägaren betages möjligheten att utan ansvarspåföljd bruka bilen under skälig tid för körriktningsvisarnas iståndsättning. Det anses emellertid obehövt att i förordningen införa uttrycklig bestämmelse härom, utan det bör kunna intolkas under stadgandena i 23 § 3 stycket och 65 § 1 mom. Vidare framhålles, att förhållandet torde komma att beaktas i väg- och vattenbyggnadsstyrelsens anvisningar. Denna motivering synes dock icke vara tillfredsställande eller utesluta komplikationer av här berörd art.

Med åberopande av vad som sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att bestämmelserna i vägtrafikförordningen angående körriktningsvisare utformas i

överensstämmelse med nu gällande vägtrafikstadga 5 § 3
stycket, samt
att erforderlig författningstext måtte utarbetas av veder-
börande utskott.

Stockholm den 20 februari 1951.

E. A. Lindblom.

Jones Erik Andersson.

H. Weiland.

Arthur Heiding.

John Björck.
